

לְמַלְכֵת אֶסְתֵר שְׁלֵמִי
תִּמְשִׁיכִי לְהַאֲוִיר אֶת הָעוֹלָם!
בְּאַהֲבָה
אֲנִי

תְּכוֹן הָעֲנִינִים

- 7..... **פָּרָק 1** דְּוָקָא עִם יוֹסִי!
- 14..... **פָּרָק 2** חֲבוּרָה מְמוּגָגֶנֶת הֵיטֵב.
- 21..... **פָּרָק 3** קְרַעְתֶּם מָה הָיָה כְּתוּב שָׁם?
- 28..... **פָּרָק 4** מְטִיל זָהָב מִלְפְּנֵי מֵאָה שָׁנָה.
- 36..... **פָּרָק 5** מָה זֶה זִירְסָאס?
- 43..... **פָּרָק 6** תִּקְלָה בְּמִטּוֹס.
- 50..... **פָּרָק 7** חֲבִילָה גְּדוּל גְּדוּל.
- 57..... **פָּרָק 8** תּוֹרִידוֹ אוֹתִי!
- 64..... **פָּרָק 9** צֵאוּ כִּכְרֵי מְמַצְרִים!
- 71..... **פָּרָק 10** מִי בְּכָלֵל הַזְּמִין אוֹתוֹ, שִׁפְעַת הָעוֹפּוֹת?
- 78..... **פָּרָק 11** לָאֵן נְעֵלָם יוֹסִי?
- 85..... **פָּרָק 12** מְמָרוּמֵי הַדִּיֶּסְקַבְּרִי 360.
- 92..... **פָּרָק 13** הַמְּרָגֵל מְאִירָאן.
- 99..... **פָּרָק 14** מִי אֵתָה, מוֹעֵן?
- 106..... **פָּרָק 15** לָאֵן נְעֵלָם הַכְּתָר שֶׁל לוֹאִי?
- 113..... **פָּרָק 16** בְּחֹדֵר הָאוּצָרוֹת שֶׁל הַמְּלָךְ.
- 120..... **פָּרָק 17** מִי יִכּוֹל עֲלִיכֶם, מִי?

127	פָּרָק 18 מָה יְהִיָּה עִם הַמַּעֲטָפָה? .....
134	פָּרָק 19 הַזְמָנָה לְשֵׁבֶת .....
142	פָּרָק 20 לְהִיכֹן נְעֻלְמָה הַגִּירִית? .....
148	פָּרָק 21 מָה בְּתַמוּנָה? .....
155	פָּרָק 22 בְּתוֹךְ הַחֹדֶר הַצָּהָב וְהַנְּעוּל .....
162	פָּרָק 23 דְּרָמָה בְּמַעֲמָקֵי הַמְּנִהָרָה .....
168	פָּרָק 24 רוֹאִים אוֹתָנוּ בְּעֵתוֹן! .....
175	פָּרָק 25 הוּא יוֹדֵעַ! .....
183	פָּרָק 26 הַרְבֵּה מְלִים מְחֻקוֹת וְסִפִּינָה אַחַת .....
191	פָּרָק 27 הַר גַּעַשׁ שְׂמֵת־פָּרָץ פְּעַמִּים בְּשָׁנָה .....
199	פָּרָק 28 לְבַד עַל הָאֵי .....
207	פָּרָק 29 כָּתַב הַחִידָה בְּיַדֵּינוּ! .....
215	פָּרָק 30 אוֹרוֹת כְּחָלִים בְּאֲמָצֵעַ הַמְּדַבֵּר .....
222	פָּרָק 31 הַמְצָלְמָה שֶׁנִּפְלָה מִהַגּוֹנְדוּלָה .....
230	פָּרָק 32 אֲזַעֲקָה בּוֹנֵצִיָּה .....
237	פָּרָק 33 כָּתַב הַחִידָה בְּיַדֵּינוּ! .....
245	פָּרָק 34 דְּבוּק חֲבָרִים וְעֵצְמוֹת שְׂמֵת־דְּרוֹת מְעַצְמָן .....

הנה חלק מהגורים שתבטשו בספר האמא הזה:

אנטוניו - נהג גונדולה ונוציאני
עצבני. עוד סבה מציינת לברך
בכונה "שלא עשני גוי"...

מיסטר קאהו - בריטי קטוש
ונדיב-לב שמתנהג כמו ילד
(ורק בזכותו גלתה החבורה את
האוצר המסתורי...)

יוסי - אלוף בכשורים
חברתיים. קצת פחות
אלוף בחשבון...

סבא אזולאי - אציל תורה
ומדות. המריבות של נכדיו
מביאות אותו לעשות מעשה
מפתיע מאד (ורק בזכותו נכתב
הספר הזה...)

חיימקה - מצטין הכפּה. לא
ממש מצטין ביחסים טובים
עם בן דודו יוסי...

דויד - ילד טוב ביתר עלית. עדין
לא מבין איך נקלע ללב הסערה עם
חיימקה ויוסי...

הטלפון בדירה הירוושלמית הקטנה צלצל וצלצל אך איש לא ענה. יתכן כי אלו היה יודע הרב אזולאי כי השיחה הזו עתידה לשנות את חייו, ובעקבותיה את חיי שני נכדיו הצעירים, היה מתרומם במהירות מן הסטנדרט ורץ על 65 שנותיו אל המכשיר המצוח.

אך מאז חרב בית המקדש, אתם ודאי יודעים למי נתנה רוח הקדש, ולכן המשיך הרב אזולאי בנגון למודו ברכוז עוד שעה ארוכה. רק פאטר התרומם להכין לו כוס תה נענע רותח פהרגלו, למרות השרב הכבד שבחויץ, שם לב לכו שהטלפון העקשן לא פסק כל הזמן הזה מצלצוליו.

"שלום וברכה", נטל לידיו את השפופרת הותיקה שהיתה מחברת עדיו לסליל לא ארוך, והשיב בנחת. הקול הצעיר שבקע מאחורי השפופרת היה עצבני למדי.

"הו! על איזה שלום או ברכה אתה מדבר?!", הוא זעם. "כבר חמשים

דקות שאני מצלצל אליכם ואין תשובה! ואם לא אבא שלי שהכריח אותי לסיים עם הספור הזה עוד היום, כנראה שכבר מזמן הייתי מתאשש ונוסע לשתות קפה, וההפסד היה כלו שלף!!! אתה הבנת את זה, מר... אה, סליחה, הרב אזולאי?!" הוא עצר לרגע כדי לנשם, וסבא אזולאי חיד לעצמו מתחת לשפם.

כאלה אנשים הוא אוהב. בלון עצבני ונפוח, חסרי סבלנות. אבל ברגע האמת, יש להם כבוד לתורה וללומדיה.

"כן, כן, אל תראה אותי ככה", הבלון כנראה הצליח לקרוא את מחשבותיו, "אני אמנם עורך דין ממלח. בכל הארץ אם תשאל מי זה עורך דין נדב ארבל, יגידו לך שאני נמר שאוכל את המתחרים שלי בלי מלח! אבל אני, יש לי כבוד לרבנים, אני... אתה יודע, הרב, גם סבא שלי היה..."

"רב", השלים אותו הרב אזולאי בשקט.

"כן! אני לא מאמין! מה, אתה נביא? יש לך רוח הקדש? איך ידעת? אתה הכרת אותו מחברון? מהישיבה?! אל תגיד לי שגם אותך הוא החזיר בתשובה..."

"לא, לא", סבא אזולאי צחק. "אני פשוט יודע שכמעט לכל יהודי היה פעם סבא רב..."

האיש שמעבר לקו השתתק לרגע. "כן, בדיוק על זה רציתי לדבר אתה, הרב! ואתה שתהיה בריא לא ענית! אבל לא חשוב. אני פשוט אספר לך את זה כי השעה כבר שש ואני ממש רוצה לטוס הביתה, כן?"

"כן", השיב הרב אזולאי באפוק. כבר שש דקות תמימות שהוא מחכה שהבחור יספר סוף סוף מה הביא אותו להתקשר אליו באמצע הלמוד, והוא הולך סחור סחור. ועוד מאשים אותו.

"אז ככה: נכון ספרתי לך על הסבא שלי שהיה רב?" שאל לשם הנימוס ולא חכה לתשובה. "אז גם הסבא שלו היה רב, וגם הסבא של הסבא שלו... כנראה שזה עבר להם בתורשה", הוא צחק מהבדיחה של עצמו. "בקצור, הסבא של הסבא, משהו כזה, כן? הוא היה חי לפני בערך מאתיים שנה בחברון. מכיר?" הפעם הבחור כן חכה לתשובה וסבא אזולאי הנהן בקול.

"יפה. אנחנו מתקדמים. היה לו שם בחברון בית עתיק שעדין שני למשפחה שלנו ומשכר שם למשפחה ערבית. אז צלצלו אלינו וספרו משהו מוזר על הבית הזה. אתה יושב, כן?" ודא.

סבא אזולאי לא יכל לשבת כיון שהטלפון הישן שלו מחבר לסליל שלא מאפשר לנוע אתו, אבל הוא המהם משהו לא מחייב בתגובה, ולבחור ארבל זה כנראה הספיק.

מה כבר יכול עורך הדין לספר לו שיוציא אותו משווי משקל? הספיק לתהות בטורם הלה ירה את התשובה: "אתה שמעת על רעידת האדמה שהתרחשה הבקר בחברון, נכון? מסתבר שהיא אמנם הייתה בדרגה קלה, אף הצליחה לפער בור ענק במרכז הבית שלנו שם.

בדיוק נכח בבית שוטר, אל תשאל אותי למה, ודוקא השוטר הזה נפל לבור שנפער בסלון, וגלה שם מערה ענקית! בגדל של עוד בית! תאר

לך מה זה, בית שלם ששיר למשפחה שלנו!" הוא נסחף וסטה לרגע מן הנושא.

"השוטר סיר במערה וגלה בה ספרים וחפצים מלפני יותר ממאתיים שנה! הוא חיב את המשפחה הערבית לדוח על כך לרשות העתיקות, נציגים שלהם הגיעו מיד ואת החפצים שהם לא לקחו לחקירה ובדיקה הם הורו למסור לצאצאים של בעלי הדירה. זה אנחנו, אתה מבין... הם גם בקשו למסור שנהיה בהפוך, כי בתוך שלושה חודשים הם עוד יוכלו לקחת גם את החפצים הנותרים אליהם..."

"בשעה טובה! אני מאד שמח בשבילכם!" סבא אזולאי ברוך את עורך הדין האלמוני ובקש לשוב לתלמודו, "מחילה מר ארבל, זמני דחוק במקצת, התואיל בבקשה לומר לי איך הגלוי הזה קשור אלי? הרי אמרתי לך, ידידי, שלא הפרתי את סביו ולא את סב סביו..."

"אתה אמנם לא הפרת אותו! אבל סבא שלך או סבא של סבא שלך כן הפיר אותו!" ירה האיש את הקלף המנצח, "ועבדה שהוא הפקיד בידו את כל האוצרות שלו! כן, מסתבר שכל החפצים העתיקים וכתבי היד שנמצאו במערה החדשה שיכים כלם לרב צדיק וענק בשם חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל. מה שקוראים היום הבריות: החיד"א. אתה מפיר במקרה?" הוא הטיל את הפצצה.

"לא הרבה יש לנו שם, הרב הלך למחקר העתיקות, אתה מבין. אבל כל מיני מחברות וכתבים ישנים יש, והם צריכים לעבר עד מחר לכל המאחר לידי הבכור שבצאצאיו, אחרת נשלח גם אותם במשלוח מהיר

לרשות העתיקות, כי אנחנו מענינים להשפיר את המקום כמה שיותר מהר ועתיקות לא ממש מענינות אותנו, מבין? אז עכשו תענה לי בבקשה בזריזות, למה הקפה שלי קורא לי, האם בכור הצאצאים זה אתה, הרב אזולאי?!"

חיימק'ה חזר הביתה עצבני. בקשי רב לא טרק את דלת הכניסה כשנכנס.

"הו, תראו מי הגיעו! בדיוק בזמן לארוחה המיוחדת שהכנתי בשבילך", אמא קבלה את פניו בחם, על אף ששלטת התינוקות שסביבה תבעו את שלהם. שניצלים ופירה, שני הדברים שהוא הכי אוהב, ביחוד כשהם חמים וטריים, כבר חכו לו על השלחן, ולצדם כוס מים קרים ובתוכה פרוסת לימון מרעננת.

הכל היה בדיוק כמו שהוא אוהב, אבל הפעם זה לא הצליח לגרום לו לחיה. אמא רמזה ליהודית הבכורה לצאת עם האחים הקטנים לחצר, ופנתה את השטח כדי לשוחח אתו.

"שוב רבתם?" היא לא הייתה צריכה לשאל אפלו כדי לדעת את התשובה.

"אמא, אני אומר לך, אני לא יכול אתו כבר! איך יכול להיות שמכל הכתה שלנו, דוקא הבן דוד שלי הוא זה שרוב אתי הכי הרבה?!" הוא ממש בכה, ולא בפעם הראשונה לשנה זו.

"בְּכֹל פַּעַם הוּא מוֹצֵא עַל מָה לְרִיב, לְהִתְנַחֵם אֶתִּי וְלִסְחֹף חֲצִי כֶּתֶה נְגִדִי. הַיּוֹם גְּלִיתִי שֶׁהִפְכֵנוּ כְּבָר לְשָׁנֵי מַחְנוֹת - הַמַּחְנֶה שֶׁל חֲיִימָק'ה וְהַמַּחְנֶה שֶׁל יוֹסִי. כָּל הַזְמַן כָּלָם מַעֲלִיבִים אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי וְהַכֶּתֶה הַמְגֻבֶּשֶׁת שֶׁלָנוּ הַפְּכָה לְבִלְגָנוּ אֶחָד גָּדוֹל, רַק בְּגִלְל שֶׁלְיוֹסִי הֵבֵן דוֹד הַנְּחָמֵד שֶׁלִּי יֵשׁ חֲשֵׁק לְרִיב וְלְהִתְנַחֵם. זֶה מַעֲצָבֵנוּ!"

זֶה הָיָה נְאוּם אָרֶף, וּבְסוֹפוֹ הִרְשָׁה חֲיִימָק'ה לְשִׁתִּי דְמַעוֹת לְכָרֵחַ מַעֲיָנוּ לְפָנָי שֶׁעָצַר אֶת הַיָּתֵר בְּמִסְפָּר לְגִימוֹת מִן הַמַּיִם הַלִּימוֹנִיִּים. אִמָּא אֲזוֹלָאֵי שִׁתְקָה. הִיא יוֹדַעַת שֶׁחֲיִימָק'ה שָׁלָה צוֹדֵק, וְנִסְתָּה כְּבָר כָּמָה פְּעָמִים לְפָתוֹר אֶת הָעֲנָן בְּתוֹךְ הַמְשַׁפָּחָה עִם אִמּוֹ שֶׁל יוֹסִי, אֲךָ דָּבָר לֹא הוֹעִיל.

כִּכָּה זֶה כְּשֶׁכָּל אִמָּא חוֹשֶׁבֶת שֶׁבְנָה הוּא הַצּוֹדֵק הַבְּלָעָדִי, וְכָל אַחַת נִפְגַּעַת בְּשֵׁם בְּנָה מִכָּל הָעוֹלוֹת שֶׁהֵצִד הַשָּׁנִי עוֹשֶׂה לוֹ. מִשְׁנוֹכְחָה לְדַעַת כִּי הַהִתְעַרְבוֹת שָׁלָה רַק הוֹרְסַת אֶת הַיְחָסִים הָעַדִּינִים, לְקַחָה צַעַד לְאַחוֹר וְהַחֲלִיטָה לְנִסּוֹת לַעֲזֹר לְבָנָה בְּאִפְסָן אַחֵר.

הִיא תִקְשֵׁיב לוֹ בְּסִבְלָנוֹת, תִּתֵּן לוֹ עֲצוֹת, תַּחֲזִק אוֹתוֹ, תִּפְנֹק בְּזִמְנֵי אֵיכוֹת וּבִסוּף... בְּסוּף הֵם הֵרִי יִתְבַּגְּרוּ וְהִמְרִיבָה הַמְטַפֶּשֶׁת הַזֹּאת תִּסְתֵּימ, הִלֹּא הֵם בְּעוֹד פְּחוֹת מְשֻׁנָּה בְּנֵי מִצְוָה.

"אֲפָלוּ הַמְלַמֵּד כְּבָר אוֹבֵד עֲצוֹת וְאָמַר שֶׁהוּא יִדְבֵר עִם הַמְּפַקֵּחַ בְּנוֹשֵׂא", הַמְשִׁיף חֲיִימָק'ה, "רוֹצֵה לְשִׁמְעַ מָה הָיָה הַיּוֹם?"

אִמָּא וְדָאֵי רָצְתָה לְשִׁמְעַ עַל הַמְרִיבָה הַיּוֹמִית, אֲךָ הִטְלָפוֹן הָאֱלֹחוּטִי הַחַל לְנַגֵּן וְעַל הַצָּג הוֹפִיעַ מִסְפָּר הַטְלָפוֹן שֶׁל סָבָא אֲזוֹלָאֵי. טְלָפוֹן

מסבא אזולאי? מצחה של אמא התכוץ בתהיה, היא לא הייתה רגילה לקבל ממנו שיחות בשעות כאלו. היא סמנה לבנה "רק רגע" והשיבה לשיחה.

לאחר מספר רגעים של הקשבה, הושיטה את הטלפון לבנה במסתוריות. "קח, סבא רוצה לדבר אתך".

חיימק'ה כמעט נחנק כששמע מה סבא רוצה ממנו. "אבל למה?" שאל את הטלפון לאחר שעול ארוך במיוחד, בנימוס הכי גדול שהוא הצליח לגייס. "אני אשמח לעזר לסבא בכל מה שצריך במשימה החשובה בחברון מחר. אני חושב שגם אבא ואמא יסכימו. כן. נצא מקדם בבקר, נשוב בלילה, ונשלים את הלמוד יחד בדרך הארצה הלוח וחזור. כן. ונתפלל במערת המכפלה, זה נשמע ממש חלום!"

"אבל... הוסיף בשקט, "אבל סבא, למה זה חייב להיות דוקא עם יוסי?!"

פרק 2

חבורה ממוגנת היטב

רק כֶּאֱשֶׁר עָלוּ סוּף סוּף עַל קו 381, וְהִתְמַקְמוּ בְּנוֹחוֹת בְּרִבְעֵית מוֹשְׁבִים שְׂכָאֵלוּ חֶפְתָּה בְּדִיוֹק לָהֶם, עָלְתָה בְּמוֹחוֹ שֶׁל סָבָא אֲזוּלָאִי מִחֲשֻׁבָּה מְטְרִידָה:

הָאֵם עָשָׂה נְכוֹן כְּשִׁסְחַב אֶת כָּלָם בְּתַחְבוּרָה הַצְּבוּרִית עַד לְחִבְרוֹן? אֲמַנָּם הָאוֹטוֹבוּס מְמוּגָן וְזֶה מְאֹד נְחוּץ, וְהוּא גַם הֵבִיא אֶתוֹ כִּמְהָ שְׁקִיּוֹת רַב פְּעֻמִּיּוֹת גְּדוֹלוֹת בְּמִיָּחַד כְּדִי שְׂיֵאָרְזוּ בָּהֶן אֶת כָּל הָאוֹצְרוֹת שְׂמֻחֲכִים לָהֶם שָׁם, אֲבָל מִי אָמַר לוֹ שְׂאֲכֹן מְדַבֵּר בְּכִמְהָ שְׁקִיּוֹת וְלֹא בְּכִמְהָ אֲרָגָזִים?

וְאוּלַי הִיָּה עוֹשֶׂה טוֹב יוֹתֵר לוֹ הִיָּה מְזַמֵּין לְכָלָם טְנַדָּר רַחֵב יְדִים שְׂיִכִּיל אֶת כָּל מָה שְׂיִמָּצָא מִתַּחַת לְבֵית הָעֵתִיק שֶׁל עו"ד אֲרָבֶל?

לֹא נוֹרָא. נִסָּה לְנַחֵם אֶת עַצְמוֹ. מִקְסִימוּם יִסַּע מְחָר פְּעַם נוֹסֶפֶת לְחִבְרוֹן וְיִשְׁלִים אֶת הַמְּלָאכָה. הֲלֹא לְנִסְיָעָה הַיּוֹם הִיָּתָה לוֹ מְטָרָה נוֹסֶפֶת, שְׂבִשְׂמָה קָרָא לְשִׁלְשֶׁת יְלָדֵי הַחֲמֹד שְׂסָבִיבוּ כְּעַתָּה, לְהַצְטָרֵף

אליו למסע. הוא בקש לחיג לעו"ד ארבל, ולבקש ממנו ארקה של יום נוסף, אך הדבור הקולני שסביבו לא אפטר לו לעשות זאת. 'מי מרשה לעצמו לריב בתחבורה צבורית? זה כל כך לא מנמס!', עוד הספיק לחשב בטורם גלה לבשתו כי האשמים הם דוקא שלשת ילדי החמד שהביא עמו. בעצם, רק שנים. כצפוי, יוסי וחימק'ה. דויד טוב הלב בסך הכל מנסה, ולא בהצלחה מרבה, לפשר ביניהם.

"הנה, סבא יגיד לנו מי צודק!" לחייו האדמות של יוסי העידו על סערת רוחו. "זה יפה להתפאר בפני כלם בציונים שקבלת במבחני הגמרא השנה?!" שאל ולא צפה לתשובה.

"בכלל לא התפארתי!" גם חימק'ה היה נסער מאד ועיניו הבריקו. "בסך הכל עניתי לדויד ששאל היכן אנחנו אוהלים בגמרא והאם המלמד שלנו מסביר טוב את החומר".

"נו, נו, וזו היתה הזדמנות מצינת בשבילך להוכיח שאתה גאון הדור", יוסי אמר את שתי המלים האחרונות בהגוי מעט מזלזל ודויד כבר נראה אוהב עצות.

"דויד שאל האם הציונים שלנו בכמה היו טובים אז בסך הכל עניתי לו שאני לא נוהג לשאל את חברי לכמה כמה קבלו. זה ענין אישי שלהם ואני לא מחטט. אבל אני קבלתי כך וכך...", הסביר חימק'ה כעת לסבא.

"כך וכך" צחק יוסי בזלזול. "למה אתה לא מציין עכשו שוב כמה זה הקף וכך הזה?! יש פה עוד הזדמנות מצינת בשבילך להשוץ. לא?"

"ואתה לא מפספס שום הזדמנות לעקץ אותי", אמר חיימק'ה
במרירות.

אם סבא אזולאי לא היה קוטע את המריבה כעת, מי יודע עד לאן היא
עוד היתה עלולה להתגלגל.

"לא חשבתי שזו תהיה משימה קלה או פשוטה להשכין שלום בין שני
נכדי. אני יודע שרבים וטובים לפני נסו ונכשלו", כאב סבא אזולאי
בלבו בטרם פתח את פיו, "אבל גם לא האמנתי שכבר בעשר הדקות
הראשונות לשהותנו המשתפת הם יצליחו לצלף אחד בשני כאלו
מכות פואבות, ועוד בנוכחותי..."

"אָהֶמֶם... כַּחֲכַח סַבָּא אַזוּלַאי בְּגֵרוֹנוֹ וְנֹסֵה לְמִצָּא מְלִים מִתְּאַיִמוֹת.
הֵאֵם יִתְיַחַס אֶל הַמְּרִיבָה הַמְּכַעֶרֶת אוֹ יִתְעַלֵּם מִמֶּנָּה?"

"שְׁלֹשְׁתְּכֶם שְׂאַלְתֶּם אוֹתִי עוֹד בְּטִלְפוֹן מִדוּעַ בְּחִרְתִּי דוֹקָא בְּכֶם, מְכַל
בְּנֵי הַדּוֹדִים, לְהַצְטַרֵּף אֵלַי לְמִשִּׁימָה הַמִּיחֶדֶת הַזֶּה. נְכוּן?" שְׂאַל רְטוֹרִית
וְשִׂמַח לְרֵאוֹת אֶת הַקֶּשֶׁב חוֹזֵר לְעֵינֵיהֶם שֶׁל הַשְּׁלִישִׁיָה.

עוֹד מְעַט יִחְזֹר גַּם הַרְגַע, יָדַע וְהַמְשִׁיף: "וּבְכֹן, יְכַלְתִּי לְלַכֵּת לְבַד, וְדַאי
אַחַד הָאֲבוֹת שְׁלֹכֶם הִיָּה מִתְנַדֵּב לְהַגִּיעַ אֵתִי לְחִבְרוֹן. אֲבָל רְצִיתִי לְקַחַת
דוֹקָא אֶתְכֶם, כִּינֹן שֶׁבִשְׁנָה הַקְּרוּבָה בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם תַּחְגּוּ בְּרַ מִצְוָה."

"אֲבָל גַּם שְׁלוּמֵי וְנִתֵּן אַמּוּרִים לְחַגֵּג הַשְּׁנָה בְּרַ מִצְוָה. וְיִהְיֶה אֶפְלוֹ עוֹד
לְפָנֵינוּ..." יוֹסִי הִיָּה מְהִיר מְחֻשָּׁבָה וְגַם מְהִיר תְּגוּבָה.

"בְּהַחֲלֵט, בְּהַחֲלֵט", חִיָּה סַבָּא אַזוּלַאי. "אֲבָל שְׁלֹשְׁתְּכֶם, חִיִּים, יוֹסֵף

ודוד, זכיתם להקרא על שם סבא רבא-רבא-רבא שלנו, החיד"א, ששמו המלא הוא ממש כמותכם - חיים יוסף דוד אזולאי. בשנת בר-המצוה שלכם ימלאו בדיוק 220 שנים להלדתו, וחשבתי לעצמי שאין כמו מסע שכזה כדי להפיר את השרשים הנכבדים שלכם...".

כעת התחלפו העינים השואלות בחיכים נרגשים וסבא שמח לראות איך כה מהר הפשירה האוירה הטעונה.

כבר כשירדו מהאוטובוס ליד מערת המכפלה, חיכו להם החילים. "זה נראה שהבאתם לכאן יחידה שלמה לאבטח אותנו", התבדח יוסי. "זה באמת כל כך מספן?!"

הם הסתכלו אחד על השני, ואז השיב הגבוה מביניהם תשובה מתחמקת: "מעדף זהירות אף פעם לא מפסידים. אתם צריכים לזכר שבכל זאת מדבר בשכונה ערבית לחלוטין ותמיד נוח יותר להכנס אליה בחבורה".

"ביחוד אם היא חבורה ממוגנת היטב", חייך חיימק'ה.

"אז למה אנחנו מחכים כעת, ידידי?" תהה סבא אזולאי כשחלפו דקות ארוכות והחבורה הממוגנת עוד לא עשתה רשם שהיא מתכננת להתחיל לצעד.

"ליחידת המשטרה, כמובן", שוב היה זה הגבוה שדבר. ועוד בטורם הספיקו לתהות מי זו היחידה הזו, ומדוע נצרכת גם היא, עצרה לצדם

נידת משטרה וממנה יצאו ארבעה שוטרים חמושים ועוד שוטר אחד
נוסף, חמוש גם הוא, שדדה על רגלו המגבסת בעזרת שני קבים.
"נעים מאד, הרב, אני עמית יומטוב!" מהר המגבס ללחץ את ידו של
סבא אזולאי הדור הפנים.

"שלום וברכה. ורפואה שלמה!" ברח אותו סבא והצביע על רגלו.
"אה, זה שום דבר" הוא חייך במבוכה, "היה שוה לנחת מגבה שני
מטרים כדי לגלות את כל האוצרות שהתחבאו שם מתחת לרצפה".
"הו, אז זה אתה השוטר שנקלע לבית של ארבל בדיוק בזמן רעידת
האדמה? איזו זכות התגלגלה על ידך ואיזו זכות יש לנו לפגש אותך!"
השוטר יומטוב התרגש מדבריו החמים של סבא אזולאי ואמר: "אז
אתה מבין, כבוד הרב, מדוע התחננתי למפקד המשטרה להגיע גם
היום? הייתי חייב לראות מה הצלתי. ומיהם הצאצאים הישירים של
הרב הקדוש הזה שחי פה לפני כל כך הרבה זמן... יש לה אולי כפה
מיתרת בשבילי?"

הילדים התאפקו שלא לגחך אך סבא לעמתם מהר והוציא מכיסו כפה
שחרה שמצויה שם תדיר למקרים שכאלו.

החיל הגבוה ירד בקפיצה אל הקומה התחתונה שהתגלתה רק אתמול,
והציב שם מזרון ענק שנפח במשאבה נידת.

"זה ממש כמו המתנפח הצבעוני ששכרנו בפסח. רק שכאן אין אופציה למזרקות מים..." חשב לעצמו דויד בחיוה. אבל זו הייתה רק ההתחלה. כעת החיל הוציא מן התרמיל שלו גומי לא מזהה נוסף ושוב נפח במשאבה.

"וואו, תראו, אלו ממש מדרגות!" יוסי היה נלהב. "כבר חשבתי שנאלץ גם אנחנו לקפץ ראש!" צחק בהקלה. חיימק'ה נשך את שפתיו שלא יברחו לו כמה מלים שעמדו לו על קצה הלשון. כנראה רצה להקניט את יוסי וסבא אזולאי נשם לרוחה כשראה שהוא הצליח לעצר את עצמו בזמן.

כעת, ירדו באטלטייות מרשימה כל שאר החילים והשוטרים ועמדו מצדי המדרגות.

המשפחה הערבית שבסלונה נפער החור הענק התקשתה להסתיר את תדהמתה מן המבצע המרשים הזה שהתרקם מול עיניהם.

"אני אחכה לכם כאן", הודיע השוטר יום טוב והצביע על הקבים שלו. הוא יכול לעשות מאמץ ולרדת גם הוא, אבל ידע כי טוב יעשה אם מישהו ישמור על תושבי הבית שעיניהם הגדולות היו מלאות סקרנות ואולי גם עוד משהו...

סבא אזולאי היה הראשון שצלח את הירידה באמץ. לאחריו ירדו שלשת הילדים יחד והיו צריכים להתאפק מאד שלא לקפץ בחדוה על המתנפח המגרה כפי שהתחשק להם באותה עת.

אף כאשר הדלקו הפנסים התקשו כל הנוכחים לכלא את תדהמתם.

בְּחֶדֶר הָעֵנֶק וּרְחֵב הַיָּדַיִם שֶׁהִתְגַּלָּה לְעֵינֵיהֶם, חִפּוּ לָהֶם לְפָחוֹת עֶשְׂרֵה קִרְטוֹנִים מְרֻפָּטִים שֶׁנִּרְאָה כִּי מִיִּשְׁהוּ כָּבֵר חֲטֹט בָּהֶם לֹא מִזְמֵן, וּבָהֶם כְּתִבִי יָד עֵתִיקִים, סְפָרִים וְעוֹד חֲפָצִים מְעֻנְיָנִים.

"אֵת כְּלֵי הַחֶרֶס וְהַמְטָבְעוֹת לָקַחוּ אֶתְמוֹל נְצִיגֵי רְשׁוֹת הָעֵתִיקוֹת, הֵם הִשְׁאִירוּ כָּאֵן בְּעֵקֶר אֵת הַסְּפָרִים וְכְתָבֵי הַיָּד וְאָמְרוּ שְׂיִכּוֹל לִהְיוֹת שְׂבֵה־מִשׁוֹ? יִזְדַּקְקוּ גַם לָהֶם, אַחֲרֵי הַכֹּל הַמְצִיאָה הַזֹּאת אֵינָה שְׁלֹכֶם, אֲזַכְּרֵי אֵי שֶׁתִּצְלְמוּ לָכֶם עֵכְשׁוֹ אֵת הַכֹּל, שְׂיִישָׂאֵר לָכֶם לְמִקְרָה הַצָּרָה."

סָבָא אֲזוֹלָאֵי סָקֵר בְּעֵינָיו שׁוֹב אֵת הַקִּרְטוֹנִים הָרַבִּים. אֵין סְכוּי שֶׁהוּא יִצְלִיחַ לְסַחֵב אֶתֹו אֶפְלוֹ קִרְטוֹן אֶחָד בְּאוֹטוֹבוֹס. הוּא יְהִיָּה חַיֵּב לְבַקֵּשׁ מֵעוֹ"ד אֲרַבֵּל אֲרָכָה וּלְהַזְמִין לְמַחֵר טַנְדֵּר.

שְׁעָה אֲרָכָה לָקַח לָהֶם לְהִסְתַּוְּבֵב בֵּין הַקִּרְטוֹנִים, לְנַעַר מֵהֶם אֵת הָאֲבָק, לְהַצִּיץ לְתוֹכֶם, וּלְהַפְּנִים כִּי כָּל הַשְּׁפַע הַזֶּה - שְׂיִיָּה לְסָבָא רַבָּא-רַבָּא-רַבָּא שְׁלָהֶם. אֵיזָה אוֹצָר!

רַק סָבָא אֲזוֹלָאֵי נִעְמַד לְצַד קִרְטוֹן צְדָדִי אֶחָד וְלֹא זָז. שְׁלִשֵׁת הַנִּכְדִּים הִתְאַסְּפוּ סְבִיבוֹ בְּדַמְמָה וְגָלוּ כִּי הוּא מַחְזִיק בְּיָדוֹ כְּתָב יָד עֵתִיק יוֹמִין, שְׂדַפְיוֹ נִקְשְׂרוּ אֶחָד לְשֵׁנֵי בְּחוּט שֶׁהַחַל כָּבֵר לְהַתְּפוֹרֵר.

רַק כְּאֶשֶׁר דְּמַעָה אַחַת גְּדוֹלָה נִשְׂרָה עַל כְּרִיכְתוֹ, הַבְּחִינוּ הַנִּכְדִּים בְּמָה שְׂבָאָמַת מְסַעִיר אֵת רוּחוֹ שֶׁל הַסָּבָא. בְּתוֹךְ הַסְּפָר נָחָה לָהּ מַעֲטָפָה אֶפְרָה וְסוּגָרָה שֶׁעַל גְּבֵהָ הִיָּתָה כְּתוּבָה בְּדִיו מְטֻשְׁטֵשׁ מְלָה אַחַת בְּלִבָּד:

"כִּי־כִי־כִי"